

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 508/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., L., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 11 C 6/2008-197 z 22. novembra 2010 a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 Co 9/2011-215 z 19. apríla 2012 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2012 doručená sťažnosť P. K., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 6/2008-197 z 22. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej

len „krajský súd“) č. k. 19 Co 9/2011-215 z 19. apríla 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti vyplýva: „Súd... má rozhodovať v súlade s O. s. p., má prejednať vec, ktorá patrí do jeho právomoci a rozhodnúť spravodlivo na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti – § 153 ods. 1 O. s. p.

Postupom súdu bolo... porušené... ústavné právo, aby súd zabezpečil ochranu mojich práv, avšak rozhodnutia súdov, ktoré sú podľa môjho názoru v rozpore so zákonom mi spravodlivú ochranu mojich práv neposkytli, pričom zdôrazňujem, že Okresný súd v Prievidzi i Krajský súd v Trenčíne rozhodovali bez náležitého zistenia skutkového stavu, znalkyňa, ktorá podala prvotný posudok zásadne v môj prospech ho neskôr celkom obrátila a skonštatovala, že o predmete znaleckého posudku nie je kompetentná podávať znalecký posudok a napriek tomu súdy rozhodli a moju žalobu zamietli.“

Sťažovateľ ďalej uvádza: „Od 01. 08. 1984 som pracoval ako baník v Hornonitrianskych baniach P. a. s. P., pričom počas práce v podzemí som vykonával práce v rizikovom prostredí za ťažkých bansko-geologických podmienok, vo vlhku, chlade, vo vynútených polohách a teda som bol vystavený rizikám ako sú hluk, vibrácie, dlhodobé, nadmerné jednostranné zaťaženie.

Tieto riziká sa negatívne prejavovali na mojom zdravotnom stave, absolvoval som vyšetrovania na pracovnom lekárstve, avšak choroba z povolania – napr. ochorenie kostí, kĺbov, svalov, ciev, nervov končatín z dlhodobého, nadmerného jednostranného zaťaženia, resp. ochorenie z vibrácií mi nebola priznaná s odôvodnením, že som nevykonával práce v riziku, čo absolútne nezodpovedá realite a mnou vykonávanej práci...

Návrhom zo dňa 08. 01. 2008... som si uplatnil, aby súd vyslovil, že som pracoval u svojho zamestnávateľa za podmienok vzniku chorôb z povolania.

Súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie a MUDr. A. T. vypracovala znalecký posudok č. 5/2009 zo dňa 01. 11. 2009... znalkyňa jednoznačne a nesporne konštatuje, že som pracoval v riziku jednostranného, nadmerného dlhodobého zaťaženia a mala mi byť

priznaná choroba z povolania, pričom táto nebola priznaná len preto, že Regionálny úrad verejného zdravotníctva Prievidza vydal stanovisko, že som nepracoval za podmienok vzniku choroby z povolania...

samotná znalkyňa spochybňuje stanovisko regionálneho úradu verejného zdravotníctva, keď v odpovedi na otázku č. 6 konštatujem, že tento úrad fakticky doslovne opísal údaje z pracovnej anamnézy od zamestnávateľa, na objektivizáciu uvedených údajov neuviedol ani nevykonal žiadne opatrenia a jeho závery sú neúplné a nedostatočné.

Napriek takto sformulovanému jednoznačnému posudku súd jednostranne a neobjektívne na základe tvrdení odporcu, teda môjho zamestnávateľa, že vykonal objektívne merania, čo absolútne popieram, nariadil doplnenie znaleckého posudku, pričom znalkyňa absolútne zmenila svoje predchádzajúce stanovisko, priklonila sa k údajným objektívnym meraniam, pričom v doplnení 2 sama konštatuje, že nie je v jej kompetencii posudzovať správnosť postupu regionálneho úradu verejného zdravotníctva...

Napriek tomu, že som opakovane súd žiadal, aby nariadil dokazovanie znalcom z odboru hygiena práce a poukazoval som na skutočnosť, že merania, na ktoré poukazoval môj zamestnávateľ neboli počas mnou uplatňovanej doby vykonávané, tieto nie je možné aplikovať späťne a zdôrazňoval som, že pre zamestnávateľa vykonáva merania súkromná spoločnosť za odplatu, regionálny úrad verejného zdravotníctva tieto merania žiadnym spôsobom neskúma ani neoveruje, čo potvrdila vyššie uvedená znalkyňa a poukázal som aj na personálne prepojenie konateľa spoločnosti vykonávajúce merania a riaditeľa Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, ktorí sú bratia, avšak súd moje návrhy neakceptoval a dokazovanie vyhlásil za skončené.

Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 21. 11. 2010 sp. zn. 11 C/6/2008-197... bol návrh zamietnutý.

Proti rozsudku som dňa 03. 12. 2010... podal odvolanie, v ktorom som namietal neobjektívnosť podkladov, na základe ktorých rozhodoval súd a nedostatočné zistenie skutkového stavu.

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. 04. 2012 sp. zn. 19 Co/9/2011-215... bol prvostupňový rozsudok potvrdený a to bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pričom podľa môjho názoru mal rozhodovať na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O. s. p.

Uvedené rozsudky, ktorými bola zamietnutá moja žaloba považujem za nezákonné, keď súdy v nich absolútne nesprávne zhodnotili skutkový stav a zamietli moju žalobu, hoci vo veci nebolo vykonané znalecké dokazovanie znalcom z odboru hygiena práce, súdy brali do úvahy len ničím a nikým neoverené tvrdenia zamestnávateľa, ktoré boli nesporne spochybnené nielen mojimi tvrdeniami ale aj tvrdeniami MUDr. T. a tieto sú v rozpore so všeobecnými poznatkami o rizikách práce vykonávanej v podzemí hlbinej bane...

moji spolupracovníci, ktorí so mnou dlhodobo pracovali na rovnakých pracoviskách, pričom celkovo majú odpracovaných menej rokov ako ja majú priznané choroby z povolania...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo P. K. na spravodlivé rozhodnutie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 11 C/6/2008 porušené bolo.

2. Rozsudky Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 22. 11. 2010 sp. zn. 11 C/6/2008-197 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. 04. 2012 sp. zn. 19 Co/9/2011-215 sa zrušujú.

3. Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť P. K. z titulu majetkovej a nemajetkovej ujmy sumu 10 000,00 EUR... a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia v sume 683,50 EUR... k rukám advokáta... do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa rozlišuje okrem iného aj osobitná kategória návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonómie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa, a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý mu umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o čom sťažovateľ vedel, odvolanie podal a krajský súd o ňom svojím rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva rozsudkom okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v tom, že krajský súd rozhodol bez náležite zisteného skutkového stavu, pretože nevykonal znalecké dokazovanie znalcom z odboru hygieny.

Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanými dôvodmi podanej sťažnosti zdôrazňuje, že podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

S návrhom sťažovateľa na vykonanie dôkazu – vypracovanie znaleckého posudku z odboru hygieny práce sa okresný súd v rozsudku okresného súdu vysporiadal takto: *„Súd považuje za podstatné uviesť, že nariadil znalecké dokazovanie znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie choroby z povolania, nakoľko na Ministerstve spravodlivosti SR nie je v zozname zapísaný znalec z odvetvia hygieny. MUDr. V. O. CSc. z odvetvia hygieny a epidemiológie infekčných chorôb nemá uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu a jeho špecializácia je v odbore epidemiológia infekčných chorôb /vid' spis OS Prievidza č. k. 11C 98/2007, kde z uvedených dôvodov nevypracoval znalecký posudok/. MUDr. V. B. je od 18. 1. 2008 zo zoznamu znalcov vyčiarknutý. Znalci zapísaní na Ministerstve spravodlivosti ČR nedali súhlas k vypracovaniu znaleckého posudku s odôvodnením, že sú znalci ustanovení v odbore hygieny práce len na území ČR, pričom podanie znaleckého posudku znalcom – cudzincom, môže rozhodovanie súdu aj skomplikovať. Uvedené stanovisko prezentoval hlavný hygienik ČR a námestník Ministerstva zdravotníctva MUDr. M. V. PhD. (vid' spisy č. k. 11C 33/2008 a č. k. 11C 98/2007).“*

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza: *„Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Trval na tom, že v priebehu konania bola potvrdená oprávnenosť jeho návrhu. Obrat v tvrdeniach znalkyne, ktorý sa premietol do dodatkov k znaleckému dokazovaniu, považuje za neobjektívny s odôvodnením, že ďalšie názory znalkyne vychádzajú len z tvrdení odporcu, resp. subjektov na jeho strane – merania, ktoré neboli žiadnym spôsobom objektívne zhodnotené, a preto nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie. Považuje za nesporné, že okresný súd mal nariadiť znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie hygiena a epidemiológia, a ak súd takéto dokazovanie nenariadil, rozhodol bez náležite zisteného skutkového stavu, ktorý nemôže byť podkladom pre objektívne rozhodnutie a spravodlivú ochranu jeho práv a oprávnených záujmov. V tejto*

súvislosti poukazoval na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 19Co/230/2010-126 zo dňa 09. 11. 2010. Meranie lokálnej svalovej záťaže, vykonané na základe objednávky odporcu, považuje za neobjektívne s poukazom na skutočnosť, že riaditeľ Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Prievidza je bratom konateľa spoločnosti, ktorá meranie vykonávala. Opätovne poukazoval na skutočnosť, že merania boli vykonané v máji 2010, pričom u odporcu pracoval za podmienok, za ktorých vzniká choroba z povolania odo dňa 01. 08. 1984 do 24. 08. 2001, pričom tvrdenia odporcu o tom, že sa za toto obdobie nemenili pracovné podmienky, pracovné postupy a použitá technika, sú podľa jeho názoru zjavne tendenčné a nepravdivé a súd by mal dospieť k tomuto záveru aj bez osobitných odborných znalostí...

Odvolací súd podrobne preskúmal námietky, ktoré boli navrhovateľom v podanom odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Po dôkladnom preskúmaní všetkých relevantných skutočností, vychádzajúcich zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, dospel k záveru, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav a posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení. V súlade s § 132 O. s. p. vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Okresný súd sa námietkami navrhovateľa, ktoré tak, ako v priebehu konania, uplatnil aj v podanom odvolaní, vypořiadal. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že okresný súd rozhodol bez náležite zisteného skutkového stavu veci, odvolací súd zdôrazňuje, že súd má v zmysle ust. § 120 ods. 1 O. s. p. oprávnenie aktívne ovplyvňovať dôkaznú situáciu v súdnom konaní. Má právo obmedziť vykonanie dokazovania tak, že rozhodne, že niektoré z označených dôkazov sa nevykonajú. V takom prípade je potom povinnosťou súdu v dôvodoch svojho rozhodnutia uviesť, z akých dôvodov súd nepristúpil k vykonaniu navrhovaného dôkazu. Z napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa sa osobitne vypořiadal s námietkou navrhovateľa, prečo nepristúpil k znaleckému dokazovaniu vo veci znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie hygiena a epidemiológia, a prečo pristúpil k znaleckému dokazovaniu znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie choroby z povolania. Ani odvolací súd nepovažuje za dôvodné nariadiť nové znalecké dokazovanie v zmysle návrhu navrhovateľa. Za situácie, ktorá je uvedená v odôvodnení rozhodnutia okresného

súdu, krajský súd konštatuje, že okresný súd náležite zistil skutkový stav veci a vykonal náležité dokazovanie potrebné v danej veci na ozrejenie rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 19Co/230/2010-126 zo dňa 09. 11. 2010, odvolací súd dáva do pozornosti, že k zrušeniu rozhodnutia prvostupňového súdu došlo z dôvodu, že v predmetnej veci nebol vypracovaný znalecký posudok vôbec a z napadnutého prv o stupňového rozsudku nebolo vôbec zrejmé, že by sa súd prvého stupňa osobitne vporiadaval s tým, prečo nepovažoval za dôvodné pristúpiť k znaleckému dokazovaniu vo veci. Pokiaľ sa týka aj ostatných námietok navrhovateľa uplatnených v konaní pred súdom prvého stupňa a následne aj v podanom odvolaní, je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil...“

Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach, a to od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prerokovávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Z citovaného vyplýva, že všeobecný súd nie je povinný vykonať každý dôkaz navrhnutý účastníkom, avšak je povinný uviesť dôvody, pre ktoré ho nevykonal. Ako z už citovaných odôvodnení rozsudkov okresného súdu a krajského súdu vyplýva, súdy uviedli dôvody, pre ktoré tento dôkaz nevykonali, a ústavný súd považuje takéto odôvodnenie za ústavne akceptovateľné.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu a sťažnosti mu doručenej konštatuje, že dôvody sťažnosti sú v podstate zhodné s dôvodmi, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

Ústavný súd opätovne poukazuje na už uvedený princíp subsidiarity a konštatuje, že s dôvodmi odvolania proti rozsudku okresného súdu sa vysporiadal krajský súd v napadnutom rozsudku. Ústavný súd nie je ďalšou „odvolacou inštanciou“, a preto nie je jeho úlohou opätovne rozhodovať o podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ktorý je podľa názoru sťažovateľa „nezákonný“. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie je ústavný súd oprávnený posudzovať len z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd.

Keďže krajský súd sa v podstate stotožnil so skutkovou a právnou argumentáciou okresného súdu, považuje ústavný súd vzhľadom na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane od dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorého správnosť preskúmava, poukázať na túto časť odôvodnia rozsudku okresného súdu: «Súd k námietkam navrhovateľa uvádza, meranie celkového energetického výdaja a lokálnej záťaže je významným dôkazom pri posudzovaní rizika profesionálneho poškodenia zdravia pri práci, ale nie jediným dôkazom, ktorý súd pri hodnotení dôkazov vzal do úvahy. Akékoľvek ďalšie objektívne meranie podobného typu v súčasnosti nezachytí podrobný objektívny popis spôsobu vykonávanej práce navrhovateľom spätne. Navyiac takéto merania odporca vykonáva od II. polroku 2008 u svojich zamestnancov, pretože na Slovensku nebol subjekt, ktorý by bol schopný vykonať exaktné meranie takéhoto zaťaženia. Keďže do II. polroku 2008 neexistoval takýto subjekt, odporca nemohol ani vykonať požadované merania.

K námietke, že meranie je neobjektívne, lebo toto vykonala spoločnosť OHS Pracovná zdravotná služba – O. s. r. o. Opatovce nad Nitrou, kde je vedúci brat MUDr. M. J., MUDr. P. J. Súd uvádza, že navrhovateľ neobjektívnosť meraní ničím nepreukázal, pričom na meraní sa zúčastnili viacerí zamestnanci spoločnosti. Skutočnosť, že regionálny hygienik MUDr. M. J. je brat MUDr. P. J., ktorý je konateľ horeuvedenej spoločnosti neznamená, že meranie je neobjektívne.

Čo sa týka použitia merania spätne dozadu, tak ako súd uviedol už vyššie, meranie... je jedným z dôkazov, nie jediným pri posudzovaní rizika profesionálneho poškodenia

zdravia pri práci, predtým sa merania nevykonávali, lebo neexistoval na Slovensku žiadny subjekt, ktorý by takéto meranie vykonal.

Znalkyňa z odvetvia choroby z povolania ako klinický pracovný lekár pri posudzovaní choroby z povolania a pracovných podmienok vychádza zo záverov hygienického prešetrenia odborníkov na hygienu práce – RÚVZ Prievidza, pričom nie je ako znalkyňa kompetentná posudzovať správnosť postupu tohto orgánu. Vykonať hygienické prešetrenie pracovných podmienok je náplňou tohto orgánu. Nie je ani kompetentná posudzovať potrebu prítomnosti alebo neprítomnosti zástupcu RÚVZ pri meraní a ani posudzovať výber subjektu na toto meranie. Nie je v jej kompetencii posúdiť, či meranie svalovej záťaže v roku 2010 je porovnateľné so svalovou záťažou v rokoch 1984 – 2003. Znalkyňa vychádzala z jednoznačného záveru odborného hygienického prešetrenia RÚVZ Prievidza, že meraním nebolo zistené naplnenie kritérií nadmernej a jednostrannej lokálnej záťaže. Podľa tohto záveru nie je splnené jedno z kritérií priznania choroby z povolania a navrhovateľ preto netrpí chorobou z povolania – chorobou horných končatín z JN a DZ.

Pri posudzovaní príčinnej súvislosti vzniku chorôb z povolania sa zohľadňujú nielen „všeobecné“ kritéria definujúce príslušnú kategóriu práce na základe porovnávania s príslušnými limitami, ale aj kombinácia všetkých týchto faktorov, najmä ich podnecujúci vplyv na riziko lokálneho preťažovania horných končatín. Rovnako sa berú do úvahy „individuálne“ dispozície, vrátane zdravotného stavu jednotlivcov a vek. To znamená, že nie každý zamestnanec, ktorý vykonáva rizikovú prácu dostane chorobu z povolania...»

Je teda zrejmé, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky svoje námietky, ktoré boli predmetom odvolania a ktoré následne uplatnil v sťažnosti.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v namietanom rozsudku zaujal svoj názor k sťažovateľom nastolenému problému, poukázal na to, akými zákonnými ustanoveniami sa riadil a aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému právnomu názoru.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a predovšetkým s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v sťažnosti, ústavný súd

nezistil taký jeho výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným článkom ústavy.

Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2012